

F. t. l. vedr. aktiv socialpolitik

ren, der har bevisbyrden for, at der har foreligget forlængelsesgrunde.

4.2. Præcisering af beregningsreglerne, når en eller begge ægtefæller ikke længere opfylder kravet om arbejde

Der foreslås forskellige præciseringer i beregningsreglerne i lovens § 26, stk. 5 og 6.

For det første foreslås præciseringer, der ligger i forlængelse af den præcisering af målgruppen for 450 timers reglen, som er foreslået i lyset af Ankestyrelsens principafgørelse A-1-08, jf. punkt 3. Dvs. beregningsmåden anvendes også i den situation, hvor den ene ægtefælle er i ordinært arbejde, og hvor det kun er den anden ægtefælle, der har været berettiget til og har modtaget hjælp.

For det andet foreslås en præcisering af, at beregningsmåden i stk. 5 anvendes, så længe én af ægtefællerne er berettiget til hjælp, enten fordi den pågældende ikke skal opfylde kravet om arbejde, eller fordi den pågældende opfylder kravet. Hvis den ene ægtefælle således er undtaget fra 450 timers kravet, fordi den pågældendes arbejdsevne er så begrænset, at vedkommende ikke kan opnå beskæftigelse på det ordinære arbejdsmarked, er det denne ægtefælle, der er berettiget til hjælp, og som får udbetalt hjælpen. Det samme gælder, hvis den ene ægtefælle er berettiget til hjælp, fordi 24 måneders perioden er forlænget på grund af fx sygdom eller barsel, eller fordi vedkommende har opnået det krævede antal arbejdstimer.

Beregningsmåden i stk. 6 anvendes, når begge ægtefæller skal opfylde kravet om arbejde, og ingen af dem gør det. Her skal kommunen vurdere, hvilken af ægtefællerne der efter kommunens opfattelse er tættest på arbejdsmarkedet, og som skal have udbetalt hjælpen.

5. Ligestillingsmæssige overvejelser

Ved fremsættelsen af lovforslaget om 300 timers reglen skønnedes det, at forslaget kunne have ligestillingsmæssige konsekvenser. Uanset at kravet om 300

timers ordinært og understøttet arbejde gælder begge ægtefæller var forventningen, at det ofte ville være kvinden, der ville miste kontanthjælpen. Omvendt var det også forventningen, at 300 timers reglen ville øge kvindernes incitament til at søge ud på arbejdsmarkedet.

Af en undersøgelse fra SFI fra juni 2008 fremgår, at blandt de interviewede, der havde mistet retten til kontanthjælp, var 70 pct. kvinder. Blandt de interviewede i risikogruppen, men som endnu ikke havde mistet retten til hjælp, var 52 pct. kvinder.

I en rapport fra AKF (Anvendt Kommunal Forskning) fra juni 2008 fremgår det, at mange indvandrerkvinder har været uden for arbejdsmarkedet af kulturelle årsager. Det har i mange tilfælde været selvalgt, men for nogle indvandrerkvinder har det ikke været deres eget ønske. For disse kvinder har 300 timers reglen været et argument, de kunne bruge over for deres ægtefælle til at kunne søge ud på arbejdsmarkedet.

Det er vurderingen, at de effekter som har kunnet måles af 300 timers reglen vil blive videreført ved en skærpelse af arbejdskravet til 450 timer. Som forventet er der flere kvinder end mænd, som er blevet berørt af arbejdskravet og derved har mistet retten til hjælp og er blevet hjemmegående. Omvendt har reglen også medvirket til, at mange kvinder har fået mulighed for at søge ud på arbejdsmarkedet.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Forslaget skønnes samlet at medføre en årlig offentlig besparelse på ca. 6,2 mio. kr., når forslaget er fuldt indfaset i 2012.

Forslaget om at ændre arbejdskravet til 450 timer skønnes at medføre en årlig besparelse på ca. 0,7 mio. kr., når forslaget er fuldt indfaset.

Forslaget om, at reglen fremover også skal omfatte ægtepar, hvor den ene ægtefælle er i ordinært understøttet arbejde, og hvor den anden modtager kontanthjælp, skønnes at medføre en årlig offentlig besparelse på ca. 5,4 mio. kr., når forslaget er fuldt indfaset.